În căutarea unei oaze care nu există

On Aprilie 14, 2015

Controlează profunzimea judecăților de valoare pe care le faci și le transmiți, pătrunzând pe cărările întortocheate ale neînțelesurilor care conferă științei superioritatea netă față de cunoașterea comună.

Eram cuprins de un sentiment intens, în întreaga configurație a clipei izolate de orice conținut, într-un hățiș de sensuri ale existenței vecine cu neființa. Suprafiresc, în răbufnirile nepotolite ale inspirației și inventivității mele caracteristice, în strigătul pasiunii pentru nepătrunsul mister a tot ceea ce poate fi și nu e, totul căpăta valoarea absolutului. Parcă toate muriseră o dată cu înlănțuirea gândurilor mele într-o secvență a transferurilor de înțelesuri implicate în calculul interesului pentru tot ceea ce nu există. Sau, mai bine zis, pentru tot ceea ce există în necunoscut.

Ca un om aflat în semiîntuneric care ascunde un secret bine păstrat, plănuisem atât de multe lucruri pe care să le schimb fără ca nimeni să observe, printr-un noian de informații contradictorii, printre firele de plumb ale negării a tot ceea ce există. Doar astfel aș fi putut fi acolo unde ceva se sfârșește și unde altceva începe să fie. Totul se petrecerea în creierul meu. Ca in orice roman a lui John Fowles.

Asemenea Vrăjitorului din Oz, al cărui meșteșug tainic putea schimba ceva rău în ceva bun, incompletul în complet, în bunăvoința posibilului, intenționam să scot dintr-un scrin o inimă micuță croită din mătase, umplută cu rumeguș și s-o pun mândru acolo unde totul este imposibil, necredibil, nerealizabil. Apoi, prin stimularea impulsurilor de rațiune să perfecționez o mecanică care să-i dea inimii înțelegere și să se potrivească cu ceea ce încercam să proiectez asupra celorlalți. Asta echivala cu descoperirea valențelor mele de semnificare, reprezenta puterea de a fi altfel.

Neîndoielnic, era rostirea din mine, care se înălța către infinit și revenea către sfârșit, la răscrucea dintre artă, deviații și exagerări, ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieți ce seamănă cu o plimbare prin deșert în căutarea unei oaze care nu există.

Totul se putea transforma într-o iluzie, știind că este mijlocul căutării mele în niște circumstanțe de fundal, la limita posibilităților firești ale intuiției pure, cu feluritele ei chipuri de combinare și creare, între spuse și nespuse, a verosimilului și neverosimilului.

Leadership: Te implici în crearea unei realități care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînțelese, prin faptul că tot ceea ce iei drept viziune se dovedește a fi o problemă de interpretare a propriei persoane prin ambiguitate și tăinuire?

Cine vrea să determine imposibilul, din perspectiva numeroaselor posibilități ale formei de a fi, în favoarea aprofundării cunoașterii din alte perspective, în continuarea realității de dincolo de cuvinte, alunecând spre a contrazice principiile acceptate ca fiind adevărate, mai întâi trebuie să-și impună grija pentru plăsmuirile imaginarului, tot așa cum sculptorul creează modele noi și interesante din niște bucăți de piatră aruncate la întâmplare.

Ideea este că stilul de exprimare și profunzimea judecăților de valoare pe care le faci și le transmiți, în ecuația leadershipului care exprimă relația dintre ceea ce gândești și ceea ce ești, trebuie înțeleasă totodată ca știință a tipului de cunoaștere care nu vine doar din rațiune - ci prin simțuri.

Este vorba de o știință a complexelor trăiri încercate în condițiile respectivului tip de cunoaștere, subordonat unui suprafiresc - uneori este închipuire, iar alteori realitate - care creează o evoluție bazată pe fenomenul de căutare și recoltare a informațiilor, urmat de utilizarea și transmiterea lor la un nivel superior de leadership.

Ştiința senzațiilor, a impresiilor, a emoțiilor, a plăsmuirilor, revine frecvent în dimensiunea leadershipului, conform semnificațiilor atribuite unor concepte întemeiate în contact cu imaginarul. Care, deși aparent nu au o corespondență concretă, ci se exprimă printr-un proces de deviații și exagerări, conduc la sădirea unor altfel de convingeri pe care inteligența le folosește în definirea unor noi direcții de gândire. Dar și la definirea unor aspecte de interpretare a ceea ce se poate percepe numai în contradicții, în experiența unicității creatoare.

Leadership: Poți să dai o nouă interpretare propriei creații, venită într-un moment când resursele miezului originar al acesteia par îngreunate de încercarea de reprezentare a complexității imaginarului?

Deoarece cunoașterea obținută prin intermediul plăsmuirilor nu se poate realiza decât la nivelul contactului cu formele inerente ale neverosimilului, rezultă că marele miracol al creației poate fi înțeles totodată ca o știință a formelor de manifestare a gândirii, a formelor de întemeiere a unor sensuri nespuse din sfera existențialului. Ce contribuie la conturarea unor noi puncte de vedere, a unei noi identități, a unei noi orientări, a unei noi abordări a tot ceea ce înseamnă "tainic".

Plăsmuirile minții duc la conturarea unor adevăruri nespuse și dau încredere sporită în pașii ce-i vei face în viitorul atât de incert și schimbător. Iar a te implica într-un real care lasă să se întrevadă feluritele chipuri ale unei gândiri neînțelese este sinonim cu a intra într-o lume, dincolo de sfera ta de experiență, încercând să faci o schimbare de substanță.

Ceea ce înseamnă că leadershipul, printr-o elasticitate a gândirii, prin posibilitatea de a te hrăni cu „neînțelesuri” și de a te detașa de convingerile conjuncturale, dătătoare de blocaje, pe care le experimentezi prin interacțiune directă cu realul, a căpătat bazele unei construcții de mai mare amploare, de tip *„ If-While-Else. .”*

O nouă interpretare a propriei creații, la răscrucea dintre artă, deviații și exagerări, poate fi tratată ca o alcătuire de sensuri în povestea unei vieți care poate fi caracterizată printr-o conglomerarea de idei total anapoda care duc într-o direcție necunoscută, dar constructivă.

Interpretarea pe care o dau creației mele este în strânsă legătură cu dorința de a ieși în evidență în perspectiva unei extinderi de asocieri și potriviri, în plan epistemologic sau metafizic, astfel încât ceea ce îmi poate conferi unicitate să fie cât mai subiectiv, un fel de idealism arbitrar care nu ia în seamă realitatea pe care omul de rând o vede în jur.

În căutarea unei oaze care nu există evidențiază acea călătorie în necunoscut, privită ca un salt înainte pe scara evoluției universului și creației. Ideea este că ceea ce încerci să constați se află în altă parte, într-o altă formă - dar există, și poate fi folosit drept combustibil pentru a produce schimbarea de mentalitate, propagând noi coordonate ale cunoașterii. Fapt ce implică transformarea modului de gândire prin îmbrățișarea neînțelesului.

Source: https://neculaifantanaru.com/in-cautarea-unei-oaze-care-nu-exista.html